

Mátyás király megbünteti a feleségét

Mátyás király mindég igazságos akart lenni, de egyvel nem csinát egyszer jót. Ment az úton, oszt utolért ő két kódúst. Az egyik kódúsnak vót egy szamara, a másiknak meg vót egy talyigája. Hát az egyik húzta a talyigát, oszt ült benne neki a gyerek, a más meg vezette a szamárkát. Megállt Mátyás király. Azt mondja:

– Nem jót csinátok! Hát azt a szamarat be kell fogni a szekérbe, oszt mind a ketten felülhettek a talyigára!

– Jó van! – szót fogadtak neki.

Egy reggel a szamárka megfiadzott, oszt a talyiga alá kapaszkodott az a kis szamár. Amelyiké vót a talyiga, az felfogta, hogy a szamárka az övé, mer’ a talyiga alatt vót, a talyiga fiadzotta. Aszongya a másik:

– A talyiga nem fiadzhat! Enyém a szamár!

De akkor is, a kis szamár az övé, mer’ a talyiga az anyja, az alá kapaszkodott. Addig-addig veszekedtek, hogy aszondták, most má’ nem lesznek tovább együtt, elmennek Mátyás királyho’ panaszra. Mátyás király meg elment otthonró’, a feleségének megmondta, hogy a világon senkinek igazat ne tegyen. Nem szabad. Csak ő. Megérkezett a két kódús, oszt a felesége meg mégis csak aszondta nekik:

– Ide figyeljenek! Egyezzenek meg szépen, mer’ a talyiga szamarat nem fiadzott soha, meg nem is fog. Ha ez a kis szamár aláfeküdt, akkor is csak azé, akié a nagy is.

Hát oszt így az ember elvezette a szamárkát, a más meg húzta a szekeret magának. Meglátta őket Mátyás király, hát kérdezte, hogy hogy má’ megint csak úgy van, mint azelőtt. Hát hogy a felesége mondta nekik. Hazament Mátyás király, oszt a feleségét a ló farka után köttette, úgyhogy a ló agyonrugdalta őt. Hát öbenne is megvót a huncutság. Így halt meg a felesége Mátyás királynak.